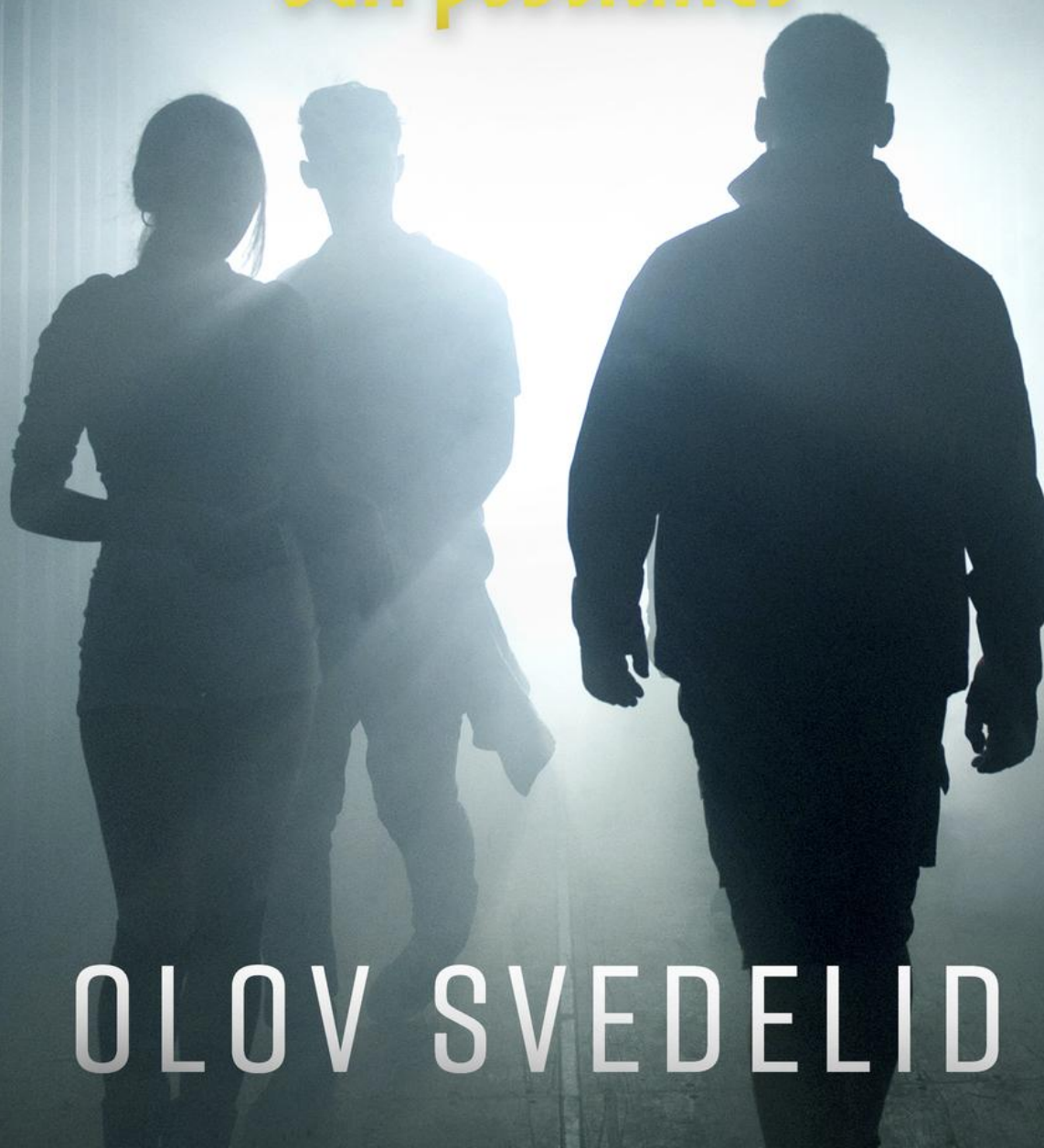

BETONG ROSORNA

och postrånet

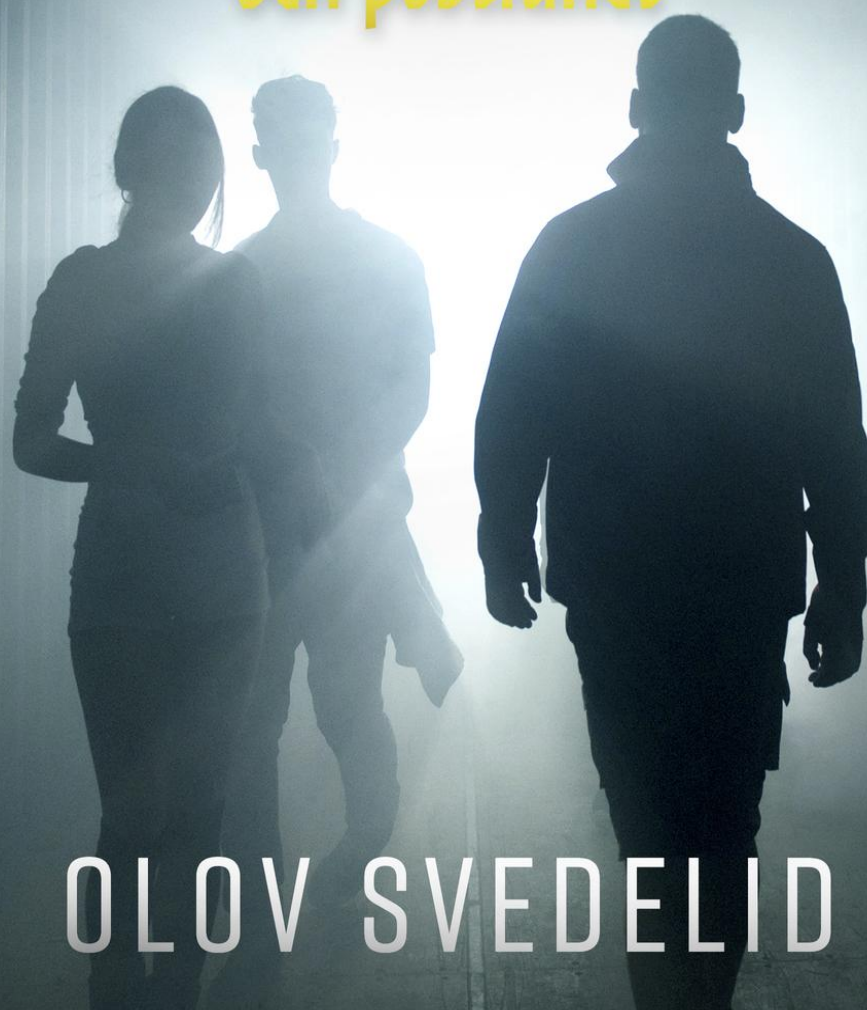
OLOV SVEDELID

 SAGA
EGMONT

BETONG ROSORNA

och postrånet

OLOV SVEDELID

Olov Svedelid

Betongrosorna och postrånet

SAGA Egmont

Betongrosorna och postrånet

Omslagsfoto: Shutterstock

Den här boken är ett historiskt verk. Den är ett uttryck för tiden den skrevs i, och kan ha föråldrat eller kontroversiellt innehåll. Eventuellt stötande material är inte uttryck för förlagets hållning

Copyright © 1983, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726411294

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1

Det var inte mycket folk på posten och Nettan kunde prata ostört med sin mamma som satt bakom en av de två luckorna. Tord var med eftersom han och Nettan hade haft sällskap hem från skolan, och han stod vid det lilla kundbordet och läste på blanketternas anvisningar. Så fort han inte hade något att göra samlade han på informationer i vilken form han än hittade dem. Brottstycken från Nettans och mammans prat nådde fram till honom.

— Inte vet jag vad vi ska hitta på till Lelles födelsedag.

— Kan du inte köpa någon trevlig LP? Du vet ju hur tokig han är i folkmusik från andra länder.

— Hur i hela friden skulle jag ha råd med det? Min månadspeng är slut för länge sen. Jag tänkte mera ...

De två männen som brakade in i postlokalen avbröt samtalet. Det lilla leendet på Nettans mammas läppar tynade bort och hon fick ett skräckslaget uttryck i ansiktet. Det var inte att undra på.

Männen hade masker från seriefigurer för ansiktet. En såg ut som Kalle Anka och en som Musse Pigg och de hade grova halsdukar runt halsen och på huvudet grovstickade luvor. En av männen hade en stor pistol i handen och den andra hade en kulsprutepistol som han riktade mot Nettans mamma. Han röt:

— Rån! Ta hit pengarna!

Den andra skuttade över disken med en plastkasse och började skyffla i sedelbuntar. Nettans mamma gjorde en gest mot dem, men fick ett slag över bröstet så att hon började jämra sig. Nettan blev ursinnig och rusade mot den

som stod i lokalen och bultade på honom med sina flicknävar. Mannen knuffade omkull henne och gav henne en spark där hon låg så hon skrek av smärta.

I lokalen fanns postföreståndaren, som stod i den andra luckan och höll på att skriva ner siffror i en kundbok och en äldre kvinna som stod och väntade på den. Kvinnan drog sig mot dörren och det fick mannen som såg ut som Kalle Anka se. Det var han som hade kulsprutepistolen i händerna och han tjöt:

— Du stannar!

Han lyfte vapnet och en serie kulor smattrade mot taket och Tord tyckte att det slog lock för öronen. Det fanns ingenting han kunde göra, och eftersom han insåg det stod han lugnt kvar och tittade på. Nettan hade visserligen blivit sparkad men han märkte att hon redan slutat jämra sig och gned sig i magtrakten.

— Mera pengar! Ta fram mera pengar! skrek rånaren som hade Musse Pigg-masken och viftade med pistolen nära Nettans mammas ansikte. Annars jag skjuta!

— Finns ... finns inga fler, stammade hon, vit om kinderna och rösten var ett pip.

— Du ta fram sa jag! Genast annars jag dig skjuta i huvud!

Hon snyftade och pekade darrande på lådorna.

— I — i kassafa-hacket ... hä-hämtar när jag ha-har sluhut ...

Kalle Anka-mannen tog ett språng mot föreståndaren och körde pistolpipan i magen på honom.

— Du öppna det kassafack! Nu!

Föreståndaren fick upp nycklarna ur kavajfickan, men var så nervös att han tappade knippan på golvet. På avstånd hördes sirener från vad som kanske var polisbilar. Båda rånarna hörde det samtidigt, en av dem svor till och viftade till den andre. Kalle Anka-rånaren svingade sig över

disken igen och tillsammans sprang de mot dörren. Där stannade Musse Pigg-rånaren och fyrade av en skur av kulor mot taket igen så att rappning och färg föll ner som moln. Den äldre kvinnan hade hållit sig fastklamrad vid disken, men nu tappade hon greppet och sjönk sakta till golvet och slöt ögonen.

En svart Volvo dök upp precis utanför postens dörr och de två rånarna rusade in i baksätet. Tord tittade ut genom fönstret mot bilen. Föraren hade ingen mask, men en luva nerdragen över ansiktet med hål klippta för ögonen. Bilen rivstartade igen och vräkte sig fram på den lilla bigata där postens filial i Tinglunda var belägen.

— Kommer snart! ropade Tord till Nettan, som stod med armarna om sin mammas hals och de grät i kapp.

Han sprang så fort han orkade till baksidan av postanstalten och över en gräsbevuxen kulle och över ett litet torg med ett par vilsekomna bänkar som aldrig någon satt på och så över ett område med ett antal cykelställ. Han stannade och tittade intensivt mot vänster.

Och där kom bilen i högsta fart. I baksätet kunde han uppfatta rånarna, som fortfarande hade maskerna på sig. Föraren hade dragit upp luvan och Tord förmodade att det var för svårt att köra utan att se ordentligt. Tyst mumlade han bilnumret för att inte glömma bort det. Fylld av funderingar återvände han till postkontoret.

Två svart- och vitlackerade polisbilar hade kört upp på trottoaren utanför, och de fyra poliserna i sina svarta läderjackor var inne på posten och hade tydligen börjat höra dem som var där inne. När Tord skulle gå in kom en femte polis fram till honom och satte upp handen.

— Nä nä, grabben, det här är ingenting för dig.

— Jag var därinne när rånarna kom, förklarade Tord. Sen stack jag efter för att se vart dom körde.

— Säger du det? I så fall ska du snacka med Lindholm därborta. Han med dom svarta pröjsarna under snoken.

Tord förmodade att han talade om polismannen med de stora svarta mustascherna och han gick mot honom. Lindholm stod lutad över Nettans mamma, som höll händerna för kinderna och bara grät. Nettan stod med armarna beskyddande över hennes axlar.

— Snälla fru Blomberg, suckade polismannen, bara ett par små frågor ...

— Håll babblan! fräste Nettan. Du ser väl att mamma inte kan svara nu. Hur korkad får man vara?

Tord försökte påkalla polismannens uppmärksamhet och till slut var han tvungen att dra honom i armen. Polisen svängde runt och betraktade Tord med rynkade ögonbryn.

— Vad vill du då?

— Rånarbilen var en svart Volvo med registreringsnummer BGT 006, svarade Tord. Den körde mot Stockholm.

— Vad i hel ... ähum, jag menar ... är du säker?

— Jag såg det själv.

Polismannen galopperade ut ur postkontoret till en av bilarna och tog en mikrofon och började tala med det som Tord förmodade var polisens ledningscentral. De tre andra poliserna talade lågt med föreståndaren och den gamla kvinnan som kvicknat till och nu svarade på frågorna med pressad röst och många omtagningar. Den femte polismannen hade ställt sig som vakt i dörröppningen med korslagda armar och myndig uppsyn. Utanför hade samlats åskådare, som kikade in genom fönstren, och skaran blev större för varje minut. Ryktet om rånet hade spridit sig snabbt.

— Han slog morsan! viskade Nettan förbittrat. Får jag tag på honom ska jag riva öronen av honom.

— Du blev ju också slagen, svarade Tord.

— Äh! Det gör inget. Men morsan ... Det var ju nära att han sköt henne också.

Plötsligt insåg hon vad hon sagt och vad som verkligen skett och hon blev ansträngt röd i ansiktet och hon såg så olycklig ut att Tord tog hennes hand och kramade den.

— Han var nära att skjuta mamma! sa hon tonlöst. Det är inte klokt! Tänk om ... tänk om han ... gjort det!

— Men nu gjorde han inte det, sa Tord bestämt. Det är det viktiga. Din mamma är lika hel som förut.

Nettan kramade henne, men mamman tycktes inte märka det. Hon var fortfarande långt inne i en värld av skräck.

— Det är snart bra, mamma, sa hon och strök henne över håret. Ta det lugnt så blir det fint. Vi går hem till oss så får du vila dig.

En tredje bil stannade bakom polisbilarna och ett par civilklädda män kom in i postlokalen. Lindholm nickade mot Nettans mamma och en av männen kom fram till henne och presenterade sig.

— Doktor Levander. Hur är det fatt?

Hon kunde inte svara, hon satt och vaggade med överkroppen med händerna pressade mot ansiktet. Läkaren tog Nettan och Tord avsides och såg allvarligt på dem.

— Är det er mamma?

— Min, svarade Nettan. Tord är min kompis.

— Jaha. Vad hände med din mamma? Vad gjorde rånarna?

Nettan berättade och Tord fyllde i, och läkaren lyssnade och sneglade på Nettans mamma.

— På så vis, sa han när de slutat. Jag ska ringa efter en ambulans. Din mamma måste in på sjukhuset för undersökning.

— Jag tänkte ta hem henne för att hon skulle få vila, menade Nettan.

— Det är riktigt, hon behöver vila, men hon har fått en fruktansvärd chock och hon måste ha tillsyn ett tag. Jag ska se hur det är med dom andra. Kanske det är fler som är lika illa däran.

Läkaren talade med den gamla kvinnan och föreståndaren, men det tycktes bara vara Nettans mamma som behövde hjälp på sjukhuset och han ringde efter en ambulans. Den andre civilklädde undersökte väggarna och taket, som hade fått skotten, och fick hjälp av en av radiopoliserna att gräva fram de kulor som fastnat. Nettan återvände för att trösta sin mamma och Tord ryckte Lindholm i armen igen.

— Vad är det nu då? sa polismannen, men inte ovänligt.

— När jag såg Volvon köra mot Stockholm hade den som körde tagit av sig huvan och jag kunde se lite av hur han såg ut.

— Då får du nog vittna om det såvida vi inte kniper typerna redan nu. Vi har slagit upp spärrar utanför Stockholm. Vad sa du att du hette?

Det hade inte Tord sagt någon gång, men när polismannen tog fram sitt anteckningsblock svarade han:

— Tord Granholm.

— Adressen?

Tord svarade och Lindholm lät anteckningsboken försvinna in i den bylsiga jackan igen. Några minuter senare kom ambulansen och två vitrockade ambulansmän kom inrusande med en bår. Läkaren rådgjorde lågt med dem och de nickade och ställde tillbaka båren igen.

— Kom nu fru Blomberg, sa läkaren och lyfte henne under armarna. Vi ska ta och åka till sjukhuset. Såja såja, vi tar det så varligt nu, stöd sig på mig nu, fru Blomberg, det går bra det här ...

Han talade som till ett litet barn, men både Tord och Nettan förstod att det var den enda metoden och Nettans

ögon fylldes av nya tårar. Hon ville följa med till sjukhuset och läkaren hade inga invändningar mot det. När ambulansen åkt visste Tord inte riktigt vad han skulle göra. Han satt där på bänken bredvid kundbordet och ingen tog notis om honom. Fler civilklädda poliser hade kommit och man tog fingeravtryck, trots att de måste ha fått veta att rånarna hade mörka handskar på sig.

Till slut tyckte han att det började bli tråkigt och reste sig och gick mot dörren. Polismannen där steg lite åt sidan utan att ens se på honom och Tord passerade åskådarmassan utan att någon brydde sig om honom. I djupa tankar gick han hem.

Hans mamma hade haft förmiddagspasset i den livsmedelsaffär där hon arbetade halvtid och hon drack eftermiddagskaffe med sin man. Tords pappa var taxichaufför och den här dagen hade han tagit semesterledigt för att tapetsera om i sovrummet. Han var kletig om händerna och håret stod på ända och Tord förstod att hans mamma inte haft det lätt. Pappan hade ett eldfängt humör, och eftersom han trodde att han var väldigt häändig utan att vara det alls var det alltid högljutt hemma när han skulle göra något praktiskt.

— Hej Tord, hälsade hans mamma med det vanliga leendet. Du kommer precis lagom för att rädda mig från den eldsprutande draken.

— Va? Skulle det vara jag det? Det är tapeternas fel ska jag säga dig. Dom är felskurna. Dom där fördömda fabrikanterna slarvar så att man skulle anmäla dom för polisen. Jag ska säga dig att ...

— Jaja Allan, det är bra. Jag tror dig. Klart att det är fabrikanternas fel att du inte får upp tapeterna. Vad vill du ha, Tord? Jag har snott ihop en sockerkaka.

— Ingenting. Har ni hört om rånet på posten i Tinglunda?

— Vi hörde det just på lokalradion. Tänk. Rån hos oss också.

Pappan slog klisternäven i bordet så att kaffekopparna hoppade.

— Man borde skicka dom drönhasarna till Norrland och hugga skog! Jag fattar inte vad det har gått åt folk numera. När jag var grabb ...

— Jag var där just då, förklarade Tord. Tillsammans med Nettan. Det var nära att Nettans mamma blev skjuten.

Föräldrarna bytte en blick som Tord inte riktigt förstod. Mamma tog sig åt hjärtat och hon blev en aning blekare om kinderna.

— Menar du, undrade hon och rösten skar sig lite, att du var på posten när rånarna sköt vilt omkring sig?

— En av dom hade en plastmask som Kalle Anka och han sköt med en kulsprutepistol några gånger. Vi har sett en film i skolan för ett tag sen och där fanns precis en sån där kulsprutepistol med.

— Tord, du kunde ju ha blivit skjuten! andades mamman och grep tag i honom och kramade honom.

— Nej då. Dom brydde sig inte om mig alls. Det var pengarna dom ville ha. Fast Nettans mamma råkade illa ut.

— Dom galningarna! Du kunde ha kommit i vägen för ett slumpskott. Här håller man på och hjälper till att tapetsera och så kanske ens son blir skjuten av några hemska rånare ...

Hon överväldigades av sina fantasier och kramade honom så mycket att han måste göra sig fri. Hans pappa slog näven i bordet en gång till och utlät sig bistert:

— Och du går inte på posten mer! Och inte på banken heller.

Tord visste att hans far ofta talade först och tänkte sedan och svarade:

— Har du tänkt att jag aldrig i mitt liv skulle gå på posten eller banken?

— Ja det är klart för att ... jag menar ... ähhh ... alltså ... Nej, det förstås, det är klart att du måste gå på posten ibland. Men nog är det rakt så att man blir knottrig när man tänker på att man inte ens ska kunna gå och betala en räkning utan risk att bli skjuten!

Några timmar senare satt Tord nere i lokalen med de andra Betong-Rosorna. Nettan hade återkommit från sjukhuset och hon hade talat om att hennes mamma måste stanna över natten där.

— Hon var alldeles väck, suckade hon, men doktorn sa att det snart går över. Kanske. Hon fick en lugnande spruta.

— Sprutor är det enda jag är rädd för, sa Klattas med en rysning och grep efter en seg orm. Pappa säger att när vi reser utomlands så måste vi ta en gammaglu ... gambablog ... glabemul ... ja en spruta som man tar för att slippa gulsot, men då reser jag inte med. Jag föredrar att stanna i vårt vackra fosterland. Inget är som Sverige och inget är som den svenska chokladen. För att inte nämna Bergströms syrliga klubbor, dom är så goda att om utlänningarna kände till det skulle dom storma landet.

Ismet skakade på huvudet och i hans mörka ögon kunde man läsa undran.

— Jag fattar det inte. Här har man ju allt! Vad ska man då hotta med pistoler för? Dom har ju pengar så dom klarar sig.

Ismet kom från Turkiet och hade lärt sig bra svenska, men då och då sa han något som kom de andra att vilja rätta honom.

— Hotta? frågade Tord. Menar du hota?

— Nej. När man håller pistolen så här.

Han demonstrerade och Tord förstod.

— Jaså du menar hytta. Hytta heter det, Ismet.

Ismet log till tack. Med deras hjälp gick det snabbt framåt för honom. Den storsväxte Gilbert sa osäkert till Nettan:

— Din mamma, om hon inte känner sig bra så kan ... min mamma ... kanske hjälpa henne. Hon är liksom van att hjälpa till.

Nettan lutade sig fram och gav honom en lätt kyss på kinden. Gilbert blev lite röd om kinderna och stirrade ner i golvet. De andra i gänget visste hur jobbigt hans mamma hade haft det med hans pappa. Nu var han bättre, men i många år hade han haft sjukdomen att dricka för mycket.

— Tack, Gilbert. Jag ska komma ihåg det.

Hon vände sig till de andra och slog ut med händerna, och hon blev argare och argare ju mer hon talade.

— Jag hörde på radion innan jag gick ner hit att rånarna hade klarat sig och att polisen inte hade några spår efter dom, och att dom kom över tjugotusen kronor och där sitter dom förjordade drumlarna och delar på sedlarna och flinar medan min mamma ligger på sjukhuset. Hade jag dom här skulle jag banka till dom i skallen med gitarren så att dom såg både solar och planeter.

Det blev tyst en stund i klubblokalen. Det enda som hördes var Klattas intensiva sugande på geléormen och smacket då ormstjärten gled in i den lystna snaskmunnen.

— Det var det värsta jag har varit med om, mumlade Nettan till sist och drog fingrarna genom det långa, ljusa håret. Jag kommer att få mardrömmar om det. Precis som jag vet att mamma kommer att få.

— Jaså, dom kom undan? sa Tord långsamt. Det hörde inte jag. Det ställer saken i ett annat läge.

Klatta började hicka och måste rusa upp för att hämta sockerdricka och Loranga att häva hickan med. Det var

hans bergfasta övertygelse att det inte fanns något som en kolsyrad läskedryck inte kunde bota.

— Vad menar du med det, Tord? frågade Nettan.

— Jag sprang ju runt posten och bort mot vägen till Stockholm och där såg jag bilen köra.

— Ja? Du sa ju det till polisen.

— Jag såg också att föraren hade dragit av sig den där luvan som han hade haft för att gömma ansiktet.

— Ja? Vad är det med det?

Alla Betong-Rosorna såg spänt på Tord. De hörde på hans röst att det var något särskilt.

— Jag kände igen honom. Jag vet vem en av rånarna är!